

CHƯƠNG 19

Mượn Tay Cướp Bảo

Y

ấn Hành Vân lạnh lùng nói:

- Tề Hải Sinh! Đó chỉ mới một chiêu thôi!

Ứng Thiên Tăng lại ngẩng lên, miệng há ra định nói gì nhưng không thành tiếng.

Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình đứng bên cạnh mặt cũng tái xanh, run giọng nói:

- Hoang Thành Cô Kiếm Yấn Hành Vân?

- Không sai, chính là tại hạ.

Các thớ thịt trên mặt giật giật liên hồi, Ứng Thiên Tăng trở mắt nhìn Yấn Hành Vân một lúc rồi dần dần bình tĩnh lại, quay sang Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn Minh Chủ, lão nạp muốn nghe người xác định lại một lần nữa, vị này giữ thân phận gì trong Bích Huyết Minh?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Khách nhân.

Ứng Thiên Tăng hỏi tiếp:

- Minh Chủ không phủ nhận người đó là nô gia chứ?

- Hàn mỗ không phủ nhận!

Ứng Thiên Tăng “Hừ” một tiếng nói:

- Đem bằng hữu biến thành nô gia... Hắc hắc, không ngờ một người còn ít tuổi như người mà giáo hoạt như thế!

Hàn Tùng Linh thản nhiên đáp:

- Sự thực là Yấn Hành Vân là nô gia và Hàn mỗ đành chấp nhận việc này, tuy nhiên trong thâm tâm vẫn coi Yấn đại hiệp là khách nhân đồng hành mà thôi.

- Như vậy là Hoang Thành Cô Kiếm tình nguyện làm nô gia của người?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chính thế!

Ứng Thiên Tăng giận đến nỗi mặt đỏ bừng quát lên:

- Dối trá! Không có sự dối trá nào trắng trợn bằng! Trong thiên hạ làm gì có người cầu xin làm nô bộc cho kẻ khác, huống chi đây là nhân vật lừng danh khắp giang hồ Hoang Thành Cô Kiếm? Hàn Minh Chủ không thấy đó là chuyện đáng cười lắm hay sao? Lão nạp chưa bao giờ được gặp người “thông minh” như thế! Hàn Minh Chủ! Lão tăng sống đã quá nửa đời người, không phải là đứa trẻ lên ba!

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Không sai, không ai tình nguyện làm nô bộc cho người khác, trừ trường hợp bất đắc dĩ.

Ứng Thiên Tăng hỏi:

- Ất là vị Hoang Thành Cô Kiếm này có nỗi ẩn tình nào đó rất khó nói?

Hàn Tùng Linh không đáp.

Ứng Thiên Tăng truy bức:

- Làm sao Hàn Minh Chủ không trả lời? Đuối lý rồi chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Bởi gì Hàn thiếu gia không thể trả lời.

Ứng Thiên Tăng hỏi:

- Vì sao?

- Vì có những người không coi rằng việc thắng Hoang Thành Cô Kiếm là điều đáng khoe khoang.

Ứng Thiên Tăng ngó người hỏi:

- Cái gì? Người nói rằng Hàn Tùng Linh thắng người?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu:

- Không sai! Hàn thiếu gia đã thắng Yến mỗ, hơn nữa còn chưa xuất toàn lực.

Ứng Thiên Tăng lắc đầu nói:

- Yến Hành Vân! Người tưởng rằng lão nạp không biết gì về người sao? Tưởng rằng lão nạp dễ dàng bị các người lừa dối? Rất tốt! Hôm nay Tề Hải Sinh này nhất định sẽ quyết đấu một trận, để xem Minh Chủ Bích Huyết Minh có bản lĩnh thông huyền nhập hóa tới đâu!

Hoang Thành Cô Kiếm chột chỉ vào Bạch Phong nói:

- Tề Hải Sinh, người biết vị cô nương này thân phận thế nào không?

Cả Ứng Thiên Tăng và Chiêu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình bấy giờ mới nhìn sang Bạch Phong Công Chúa, mắt chột sáng lên, choáng ngợp trước sắc đẹp của nàng.

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Vị đó đáng được coi là đệ nhất mỹ nhân chứ?

Ứng Thiên Tăng trả lời ngay:

- Rất xứng đáng!

Đột nhiên lão nhắc lại “đệ nhất mỹ nhân” mấy lần, mặt chột biến sắc hỏi:

- Có phải Bạch Phong Công Chúa ở Âm Mộng Cốc không?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Không sai!

Hàn Tùng Linh đang nóng lòng nhập Trung Nguyên đối phó với Tam Phật Đài, hơn nữa dù sao thì đối phó với Ứng Thiên Tăng còn có chút ân tình nên chàng không phải chuốc thêm cường địch, lấy giọng hòa hoãn nói:

- Tại hạ vẫn nói câu lúc đầu, hai vị hãy rời khỏi đây một lúc, Thúy Tùng Viên này sẽ là của các vị.

Chiêu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình “Hừ” một tiếng nói:

- Hàn Minh Chủ cho rằng chúng ta đành phải chấp nhận điều kiện giống như kẻ bại trận?

Hàn Tùng Linh “Hừ” một tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ hai vị cần chúng ta đưa kiện rước đi?

Vân Tiêu Bình cười hắc hắc nói:

- Cái đó thì khỏi cần. Nhưng Vân mỗ xưa nay muốn đi đâu là tùy ý mình,

không bị ai cưỡng bức.

Hàn Tùng Linh lạnh giọng:

- Xem ra các hạ chưa đến Hoàng Hà còn chưa đành tâm?

Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình cười hắc hắc đáp:

- Với tính cách của lão phu, thậm chí đến Hoàng Hà vẫn chưa đành tâm!

Lúc đó từ trên không con Tuyết Nhi sà xuống đậu vào vai Hàn Tùng Linh nói:

- Tiểu Linh!

Ứng Thiên Tăng chợt nghĩ ra điều gì, định bước đi thì Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói:

- Tê Hải Sinh! Yển Hành Vân còn một chiêu chưa xuất thủ nữa!

Nộ khí nổi lên, Ứng Thiên Tăng vung chưởng đánh thẳng vào ngực đối phương quát:

- Tránh ra!

Hoang Thành Cô Kiếm “Hừ” một tiếng nói:

- Lão trọc ngươi quả không thức thời!

Dứt lời đánh trả lại một chưởng.

Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình bản tính cuồng ngạo, không tin mình không thắng được thiếu niên miện còn hôi sữa này, quát lên:

- Ngươi dám đấu lão phu một chưởng không?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Vân Tiêu Bình! Chỉ sợ sau khi đối chưởng, ngươi hoàn toàn không còn khả năng đối địch nữa đâu!

Lòng tự tôn bị thương tổn tới cực điểm, Vân Tiêu Bình nghiến răng nói:

- Lão phu sẽ đánh nát thân ngươi!

Vừa quát vừa vung chưởng đánh ra.

Ngay chiêu đầu tiên, Vân Tiêu Bình vận đủ thập thành công lực vào song chưởng, quyết giành thượng phong để nhanh chóng đánh bại đối phương.

Chiếu Ảnh Chưởng thành danh giang hồ mấy chục năm nay, uy thế chẳng phải tầm thường, Vân Tiêu Bình lại thừa cơ Hàn Tùng Linh chưa kịp vận công để phòng dốc toàn lực đánh ra, đoạn chắc cho dù chưa áp đảo được cũng không để cho địch nhân có cơ hội hoàn thủ.

Nào ngờ khi chưởng lực sắp đánh tới mục tiêu, Vân Tiêu Bình nhìn lại thì đối phương đã biến mất vô tích ảnh!

Nhưng vốn là kẻ lão luyện giang hồ, trải qua nghìn trận chiến, Vân Tiêu Bình phản ứng rất nhanh, nhảy tới một bước rồi quay ngoắt lại vung chưởng đánh ra liên hồi kỳ trận, chẳng cần biết đối phương ở đâu, tạo thành một màn chưởng ảnh dày đặc, không để đối phương thừa cơ tập kích.

Phản ứng thần tốc, chưởng pháp kỳ ảo, xứng là nhất lưu cao thủ võ lâm, nhưng chỉ tiếc gặp phải đối thủ cao hơn mình mấy bậc.

Tưởng chừng không gì xuyên qua được màn chưởng ảnh như tường đồng vách sắt che kín trước người, Vân Tiêu Bình chợt cảm thấy một luồng hàn khí xuyên qua bức tường dày đặc do mình tạo ra làm lão phát run vội nhảy lùi lại hai bước.

Đương nhiên màn ảnh chưởng cũng mất đi tác dụng.

Chiếu Ảnh Chưởng và Hàn Băng Chưởng vốn là thủy hỏa bất tương dung, tuy xung khắc nhưng theo quy luật cường thắng nhược thua, mấy chục năm qua Vân Tiêu Bình đã tiêu diệt không biết bao nhiêu cao thủ dùng Hàn Băng Chưởng đối địch với mình.

Nhưng lần này thì khác hẳn, lão cảm thấy cơn lạnh kinh hồn thâm nhập vào cơ thể không sao duy trì nổi, cả người tê đi, hai tay hầu như mất hết khí lực.

Hàn Tùng Linh thu chưởng bước tới gần hỏi:

- Vân đại hiệp, chúng ta đấu thêm một chưởng nữa không?

Vân Tiêu Bình biết gặp phải sát tinh, dù đấu thêm cũng chuốc lấy nhục mà thôi.

Lão nhìn sang bên, thấy Ứng Thiên Tăng cũng đã bị trúng kiếm đối phương, xem ra vết thương không nặng nhưng vẻ mặt vô cùng thiếu ngủ, biết lão hòa thượng không còn đấu chí nữa, thở dài nói:

- Hàn Minh Chủ, lão phu đánh giá sai về người.

Hàn Tùng Linh điềm đạm nói:

- Vân đại hiệp, Thúy Tùng Viên này vẫn là của các vị, nhưng lẽ ra không nên vội vàng như thế.

Vân Tiêu Bình hỏi:

- Hàn Minh Chủ biết rõ lập trường của chúng ta rồi chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Biết.

- Là gì?

- Tương lai sẽ là sinh tử đối đầu!

- Vì thế, bổn phái không có lý do gì mà chịu ân các vị!

Hàn Tùng Linh nói:

- Tại hạ không hy vọng các vị chịu ân, vì không lâu nữa chúng ta sẽ rời Thúy Tùng Viên, lúc đó quý phái muốn làm gì ở đây tùy ý, tại hạ không quan tâm đến nữa.

Vân Tiêu Bình nói:

- Hàn Minh Chủ, trong giang hồ cốt ở danh khí chứ không phải kết quả.

Hàn Tùng Linh “À” một tiếng hỏi:

- Nói vậy là các hạ muốn chứng tỏ mình đủ khả năng đoạt được Thúy Tùng Viên từ tay Triệu Tông Nguyên mà không cần đến chúng ta?

Vân Tiêu Bình gật đầu:

- Chính là như vậy.

- Nếu vậy tại hạ xin hỏi một câu, ngoài hai vị ra, quý phái còn có cao thủ nào tới đây nữa?

Vân Tiêu Bình lắc đầu:

- Không còn ai khác!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Trong trường hợp đó, Hàn mỗ cho rằng không phải hai vị tự đánh giá mình quá cao mà quý Môn chủ chỉ là hạng vô tri mà thôi!

Vân Tiêu Bình tức giận hỏi:

- Vì sao ngươi dám nói như vậy?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tuy hai vị hạ độc thủ giết một lúc gần trăm người trong tiền sảnh này, nhưng với chút bản lĩnh đó mà đối phó với Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên và Phi Tiễn Truy Hồn Đầu Đà Ngộ Bản hòa thượng thì chỉ là đưa miếng thịt vào miệng hổ thôi!

Vân Tiêu Bình căm uất nói:

- Bây giờ lão phu là bại tướng dưới chưởng ngươi, muốn nói thế nào cũng được nhưng lão phu không tin chúng có bản lĩnh kinh nhân như vậy.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Các hạ cho tại hạ nói thế là để đề cao mình?

- Quả thật lão phu nghĩ như vậy!

- Các hạ chưa chịu tâm phục khẩu phục?

- Lão phu thừa nhận không phải đối thủ của ngươi, nhưng sẽ có người trong bốn phái bắt ngươi bồi hoàn lại món nợ hôm nay!

Bạch Phong Công Chúa chợt nói:

- Bích Huyết Minh với các vị không có cừ hận gì, vì sao các vị coi chúng ta như địch nhân?

Vân Tiêu Bình đưa mắt nhìn Bạch Phong một lúc rồi nói:

- Lẽ ra cô nương không nên là người trong giang hồ.

Bạch Phong nói:

- Đó là việc của ta. Tôn giác còn chưa trả lời câu hỏi.

Vân Tiêu Bình nói:

- Cô nương, một ngày không thể có hai mặt trời, một núi không dung hai hổ cùng làm bá chủ.

Bạch Phong hỏi:

- Nếu như Bích Huyết Minh không có ý tranh bá giang hồ thì sao?

- Cô nương, chỉ có kẻ yếu mới chịu khuất phục để cho kẻ mạnh thống trị mình. Nhưng Bích Huyết Minh không phải là kẻ yếu, lão phu đã nhận ra điều đó.

- Tôi cho là nếu quý phái hành động hợp tình hợp lý, nhất định Bích Huyết Minh sẽ không đụng đến các vị.

Vân Tiêu Bình nói:

- Chuyện thị phi trong giang hồ rất khó nhận xét. Có thể việc này bốn phái cho là hợp lý thì người khác bảo là vô lý.

- Việc gì cũng phải có chuẩn mực, tuy không hoàn chỉnh nhưng có căn bản của nó. Vì lợi ích của riêng mình mà quý phái không quản gây nên gió tanh mưa máu cho giang hồ, sát hại những người vô hạnh thì có lý ở chỗ nào?

Vân Tiêu Bình cười nói:

- Cô nương nói sai rồi! Không phải lão phu đặt ra tôn chỉ đó, lão phu là người thực hiện thôi. Nhưng sau này Bích Huyết Minh tạo ra một thế lực nhất định, chỉ em cũng làm như thế!

Bạch Phong không nói nữa.

Hàn Tùng Linh thấy với hạng người này có lý luận cũng chỉ vô ích mà thôi, đưa tay ngăn lại nói.

- Nếu tôn giá không còn gì để nói thêm nữa thì hai vị có thể đi!

Vân Tiêu Bình nói:

- Hàn Minh Chủ, hôm nay bại dưới tay Minh Chủ, đối với lão phu thì đã tâm phục khẩu phục. Nhưng trước khi đi, lão phu xin nói rõ thêm điều này. Hai chúng tôi không phải chủ lực của bốn phái, hy vọng ngày khác chúng ta còn có cơ hội gặp nhau. Lúc đó sự thực sẽ chứng minh lời lão phu nói là không giả.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Ý tôn giá là khuyên Hàn mỗ phải cẩn thận?

Vân Tiêu Bình đáp:

- Thực ra không cần khuyên, Hàn Minh Chủ cũng đã cẩn thận rồi. Lão phu xin cáo từ!

- Hàn mỗ không tiễn.

Hai người lại nhảy lên mái sảnh, tung mình lao đi.

Càn Khôn Nhất Cái nhìn theo cho tới khi đối phương đi khuất mới nói:

- Hàn thiếu hiệp, bây giờ sắp tối rồi, chúng ta tạm thời nghỉ lại đây chứ?

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Chúng tôi còn một việc cấp bách cần đi ngay. Tang tiền bối nếu muốn ở lại...

Càn Khôn Nhất Cái ngắt lời:

- Hàn Minh Chủ, lão hóa tử nén căm uất đã nhiều năm, bây giờ là lúc cần địch nhân trả giá. Ở đây lão hóa tử còn có một số người thân cận, Hàn Minh Chủ đi đâu hãy cho biết, lão hóa tử tập trung mọi người lại rồi sẽ tới sau.

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Vân Tiêu Bình và Tề Hải Sinh không lâu nữa sẽ quay lại, nếu các hạ một mình ở lại Thúy Tùng Viên, chỉ e...

Càn Khôn Nhất Cái ngắt lời:

- Yếu đại hiệp, lão ăn mày ta sống được tới ngày hôm nay không phải là nhờ vào chút bản lĩnh kém cỏi của mình đâu. Các vị cứ yên tâm, dù trong hoàn cảnh đối phương mạnh hơn, lão hóa tử vẫn biết nên xoay xử thế nào.

Hàn Tùng Linh nói:

- Dù sao thì khuyên tiền bối nên cẩn thận thêm một chút. Chúng tôi xin đi trước đây.

Càn Khôn Nhất Cái vội nói:

- Hàn Minh Chủ còn chưa cho biết sẽ đi đâu mà?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chuyến này chúng tôi tới Bạch Vân Trang tìm Tam Tuyệt Dao.

Càn Khôn Nhất Cái lúc đó mới yên tâm, gật đầu nói:

- Lão hóa tử nhớ rồi.

Hàn Tùng Linh chắp tay nói:

- Chúng ta từ biệt ở đây.

Nói xong cùng Bạch Phong Công Chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân ra khỏi Thúy Tùng Viên.

Ba con tuấn mã tung vó rầm rập cuốn theo bụi tuyết trắng xóa theo quan đạo lao nhanh về hướng đông.

Giữa tiết trời giá lạnh này, hơn nửa đêm đã khuya trên quan đạo rất ít hành nhân, tiếng vó rộn rã làm con đường có thêm sinh khí rất nhiều.

Chừng như đoàn kỵ mã vừa vượt qua quãng đường dài, người ngựa đều có vẻ đã mỏi mệt, miệng phì phì phun đầy hơi trắng.

Dẫn đầu là một trung niên nhân chừng trên dưới bốn mươi tuổi bần hắc y, lưng đeo cổ kiếm, tiếp theo là một đôi thiếu niên nam nữ đều bận bạch y sánh ngựa sóng đôi, thiếu niên đeo bảo kiếm tua hồng, trên vai đeo một con chim anh vũ rất lớn màu trắng như tuyết, diện mạo vô cùng anh nhi tuấn tú. Còn thiếu nữ lại càng diễm lệ, xứng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Hắc y nhân ghìm cương giảm tốc độ, quay lại nói:

- Lão nhân ở nông trang nói ở cách Nữ Nhi Hà chừng năm mươi dặm. Chúng ta vừa đi gần một canh giờ, lẽ ra tới rồi mới phải, sao không thấy sông đâu cả?

Bạch y thiếu niên đáp:

- Giữa tiết đông hàn này khắp nơi đều đóng băng, mặt sông cũng giống như đất bằng, chưa đến gần thì không nhận ra đâu.

Bạch Y thiếu nữ chột chỉ tay tới trước mặt chơi chếch sang bên tả nói:

- Đằng kia có khói, khả năng là Bạch Vân Trang.

Hai nam nhân nhìn theo hướng tay chỉ, quả nhiên thấy cách chừng năm sáu dặm có nhiều cụm khói bay lên. Chưa biết có đúng là Bạch Vân Trang hay không nhưng nhất định có người cư trú.

Bạch y thiếu niên nhìn một lúc rồi lắc đầu nói:

- Bạch Vân Trang chỉ là một quan khẩu của Tam Phật Đài nên không lớn như thế. Có lẽ đó là Phong Tây Trấn bên sông Nữ Nhi Hà. Nhưng tới đó cũng gần Bạch Vân Trang rồi.

Bạch y thiếu nữ chột hỏi:

- Tùng Linh, chúng ta làm thế nào để liên lạc với Vân đại ca và Quan nhị ca?

Hiển nhiên ba ký sĩ là Hàn Tùng Linh, Bạch Phong Công Chúa và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cách thức liên lạc ngu huynh đã nói với Quan nhị ca rồi. Bây giờ so với thời gian dự định còn sớm một nửa ngày, chỉ sợ khó liên lạc được. Cứ chờ đến mai sẽ hay.

Bạch Phong Công Chúa lại hỏi:

- Như vậy chúng ta vào trấn nghỉ lại?

- Nếu trước mặt đúng là Phong Tây Trấn thì nghỉ lại là vừa, nếu không phải chúng ta hãy tìm đến Phong Tây Trấn.

- Chàng hẹn gặp Quan nhị ca ở Phong Tây Trấn chứ gì?

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Ba người tiếp tục đuổi ngựa đi.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói:

- Thiếu chủ cũng không tin vào Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ, vì sao lúc đó cứ nói thật chúng ta sẽ tới Bạch Vân Trang?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Làm như vậy chúng ta mới có thể biết rõ bộ mặt thật giả của đối phương. Nếu lão ta có mưu đồ, chúng ta sẽ giải quyết rất ráo một lần.

Bạch Phong Công Chúa hỏi:

- Nhưng chàng vừa nói nhận ra giọng của lão ta chính là người đã báo về chiếc hòm của mẫu thân Yến đại hiệp mà?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Đúng là lão ta.

- Nếu vậy thì lão có ý đồ gì?

- Theo ta thì sau lưng Tang Vô Kỵ có một nhân vật nào đó?

Bạch Phong Công Chúa hỏi lại:

- Chẳng lẽ lão ta thật phản lại Cái Bang?
- Có nhiều khả năng như vậy.
- Nếu thế tại sao lão lại trợ giúp chúng ta?
- Có thể Tang Vô Kỵ coi Triệu Tông Nguyên nguy hiểm hơn chúng ta, dùng chúng ta để diệt trừ Thúc Tông Viên trước.

Bạch Phong Công Chúa nhíu mày nói:

- Lão thi hành độc kế mượn đao giết người? Chàng cho rằng Càn Khôn Nhất Cái là đồng bọn của Vân Tiêu Bình và Ứng Thiên Tăng hay sao?

- Ta hoài nghi như vậy.

Bạch Phong Công Chúa chợt “À!” một tiếng hỏi:

- Tông Linh, chàng có nhớ lời Khổng Tước Chân Nhân tiên bối trước lúc lâm chung không?

Hàn Tông Linh gật đầu:

- Đương nhiên là nhớ. Nhưng Tang Vô Kỵ không phải là Tuyệt Cái.
- Chàng căn cứ vào đâu mà khẳng định như thế?
- Vì Tuyệt Cái là cố hữu của Khổng Tước Chân Nhân nên nhiều tuổi hơn Tang Vô Kỵ, mặt khác Tuyệt Cái rất thịnh danh trong giang hồ, bối phận lại cao nên nếu có mặt vị đó trong sảnh, “Khang Gia Song Kiệt” không có tư cách gì mà dám ngồi ở ngôi thượng tọa.

Bạch Phong Công Chúa không tin lắm, cười nói tiếp:

- Thiếp không có cơ sở gì mà phản bác, nhưng lại thấy chàng lập luận như thế có phần võ đoán.

Hàn Tông Linh cười đáp:

- Võ đoán hay không sau này nàng sẽ biết.

Hoang Thành Cô Kiếm chợt hỏi:

- Thiếu chủ, liệu sau này chúng ta còn có cơ hội gặp Tuyệt Cái không?

Hàn Tông Linh gật đầu:

- Ta nghĩ vị đó sẽ cho người tìm chúng ta.

- Trên lập trường nào? Là địch nhân hay bằng hữu?

- Cái đó bây giờ tạm thời chưa thể khẳng định.

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Thiếu chủ, phía trước có một cái cầu, thuộc hạ đi trước tới thăm dò xem.

Nói xong phóng ngựa đi.

Hàn Tùng Linh thả ngựa cho đi bước một không nói gì, dáng rất trầm tư.

Bạch Phong Công Chúa thấy vậy hỏi:

- Tùng Linh, chàng nghĩ gì thế?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không có gì!

Bạch Phong Công Chúa bực mình hỏi:

- Thật không?

Hàn Tùng Linh quay sang nhìn nàng, “À!” một tiếng cười nói:

- Bạch Phong, ta vừa nghĩ đến một vấn đề rất tế nhị...

- Vấn đề gì?

- Một người dù có hung tàn đến bao nhiêu, nhưng khi bắt gặp ánh mắt nàng thì sự hung tàn cũng phải mất đi...

Bạch Phong Công Chúa ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Vì nàng không muốn thù địch với ai, vì thế người ta chỉ thấy trong mắt nàng chỉ có sự bao dung, không tâm cơ, không có sát khí làm người ta không còn nhu cầu đề phòng...

Bạch Phong Công Chúa nói:

- Chàng cũng có thể làm như thế được mà?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Ta không thể. Bởi vì trước khi luyện võ, trong lòng ta đã có tiềm ẩn sát cơ rồi. Bây giờ đi theo con đường đầy máu, sát cơ càng tăng thêm...

Bạch Phong dịu dàng nói:

- Tùng Linh, con đường đó rồi sẽ kết thúc.

Hàn Tùng Linh không nói gì.

Bạch Phong chột hỏi:

- Tùng Linh, vì sao chàng nêu lên vấn đề đó?

- Vấn đề gì?

- Về ánh mắt thiếp...

Hàn Tùng Linh đáp:

- Chỉ cần nàng giữ được tâm tính thiện lương đó, sẽ không có bất cứ kẻ nào làm hại được nàng.

Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Tùng Linh, thiếp là người chứ không phải thần thánh, cũng không phải ma quỷ. Đã là người đương nhiên có yêu đương và thù hận. Chàng hiểu rồi chứ?

Hàn Tùng Linh thở dài nói:

- Bạch Phong, lẽ ra ta đừng để nàng đi.

Bạch Phong kích động nói:

- Thiếp lại nghĩ khác. Thiếp đã hiểu mình nhất định phải đi với chàng. Chỉ có như vậy thiếp mới thấy mình được sống.

- Ta ân hận vì đã làm được rất ít cho nàng.

- Trong tình yêu không nên tính toán ít nhiều, Tùng Linh!

Chàng cười nói:

- Đúng thế. Bây giờ thì ta càng hiểu rõ mình nên làm gì, nên nghĩ gì.

Lát sau tới trước một cây cầu đá lớn.

Hoang Thành Cô Kiếm dùng kiếm gạt tuyết ở mép cầu, lộ ra ba chữ Nữ Nhi Kiều.

Hàn Tùng Linh nói:

- Như vậy là lão nông lúc chiều nói không sai. Phía trước nhất định là Phong

Tây Trấn.

Ba người tiếp tục phóng ngựa đi.

Với cự ly ba bốn dặm, chẳng bao lâu đã tới trấn.

Tuy chỉ mới canh đầu nhưng trên các phố khánh nhân đã vắng hoe.

Hoang Thành Cô Kiếm cho ngựa đi thông thả, quay sang Hàn Tùng Linh nói:

- Thiếu chủ, trời chưa phải là quá lạnh, thế mà trong các phố vắng vẻ như thế, thuộc hạ thấy có gì đó bất thường.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Điều đó chứng tỏ chúng ta đã đến đúng chỗ.

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Thiếu chủ, bây giờ chúng ta đi đâu?

Hàn Tùng Linh nhìn hai bên đường rồi nói:

- Cứ đi tiếp đi!

Tiến thêm vài chục trượng thì tới một ngôi khách điểm lớn, trên biển đề Nghênh Tân Khách Điểm.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Xem ra ngôi khách điểm này hợp đây.

Ba người cùng dừng ngựa.

Một tên tiểu nhị từ trong điểm chạy vội ra, nhìn thoáng ba vị khách rồi quay vào gọi to:

- Có tới ba vị quý khách. Các người thêm hai người nữa ra dắt ngựa!

Gọi xong cười nhã nhặn nói:

- Các vị vừa đến?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Đương nhiên là vừa đến, chẳng lẽ người đã gặp chúng ta?

Tên tiểu nhị nói:

- Tiểu nhân chưa gặp, nhưng người đến đặt phòng cho ba vị đã tới đây...

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Vị nào đặt phòng cho chúng ta?
- Một lão hiệp sĩ.
- Tiểu nhị ca, người có nhầm người không?
- Lão hiệp sĩ nói rõ ba vị gồm hai nam một nữ...

Yến Hành Vân nói:

- Thiếu gì hai nam một nữ đồng hành? Làm sao mà khẳng định là chúng ta chứ?

Tiểu nhị nói:

- Khách quan nói rất đúng. Nhưng tiểu nhân còn chưa nắm xong. Lão hiệp sĩ đó nói rằng không cần dùng đặc điểm gì, chỉ thấy một đôi nam nữ, thiếu niên như Phan An tái thế, Tống Ngọc trùng sinh, còn thiếu nữ như Tây Thi Khuông Việt là đúng.

Hoang Thành Cô Kiếm cười hỏi:

- Xem ra nếu vậy thì đúng là chúng ta rồi.

Tên tiểu nhị tiếp lời:

- Đương nhiên là không sai. Trong đời tiểu nhân chưa bao giờ gặp người nào...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Thôi đừng ba hoa nữa. Tiểu nhị! Người nói xem lão hiệp sĩ đặt phòng cho chúng ta là người thế nào?

- Vị đó ăn mặc không được hào hoa lắm, y phục vá nhiều mảnh, tóc bạc như tuyết nhưng rối bù...

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Một lão hóa tử?

Tên tiểu nhị gật đầu, thấp giọng đáp:

- Vâng...

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Vị đó hay xuất hiện trong trấn không?

- Dạ có.

- Danh hiệu lão ta là gì?

Tên tiểu nhị tỏ vẻ sợ hãi nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân không dám mạo phạm đến cấm kỵ của lão hiệp sĩ đâu...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Tuyệt Cái phải không?

Tên tiểu nhị cười đáp:

- Quả nhiên thiếu gia biết lão hiệp sĩ. Nhưng xin ba vị nhớ cho tiểu nhân không dám nói gì cả.

Hàn Tùng Linh lại hỏi:

- Vị đó hiện có trong điểm không?

- Khải bẩm thiếu gia, vị đó vừa ra ngoài rồi.

Bấy giờ có thêm hai tên tiểu nhị khác chạy ra.

Hàn Tùng Linh trao cương ngựa cho một tên rồi nhảy xuống ngựa nói:

- Chúng ta vào đi!

Bạch Phong Công Chúa và Yến Hành Vân cùng xuống ngựa được tên tiểu nhị đầu tiên dẫn vào khách điểm.

Hai tên khác tay dắt ngựa đi nhưng mắt lăm lét nhìn Bạch Phong Công Chúa và Hàn Tùng Linh, thầm nghĩ:

- Không ngờ một lão khất cái mà quen biết đôi nam nữ thiếu niên tuấn mỹ đến như thế!

Trong phạn đường khách nhân đã chiếm gần hết chỗ, không khí ấm cúng và náo nhiệt khác thường. Nhưng có một điều đặc biệt đập vào mắt khiến người ta rất dễ nhận ra là hầu hết đều có binh khí, một số mang trên người, một số đặt lên bàn.

Bọn Hàn Tùng Linh ba người vừa bước vào, gần trăm ánh mắt đều tập trung vào bọn họ.

Thấy Hàn Tùng Linh và Bạch Phong Công Chúa nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, tên tiểu nhị hỏi:

- Ba vị có muốn lên lầu không?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Trên đó cũng giống ở đây chứ?

Tiểu nhị thấp giọng đáp:

- Không giống! Trên lầu chỉ có một số khách quen của điểm chủ, hầu hết là thương gia.

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Nếu thế thì khỏi cần.

Tên tiểu nhị không khỏi ngạc nhiên nhưng chỉ nói:

- Vậy thì mời ba vị tới tới bên này.

Hắn dẫn ba người tới bàn kê bên cửa sổ, tuy hơi lạnh nhưng thoáng đãng.

Hàn Tùng Linh bảo:

- Người cho vài món điểm tâm và một bình trà, không cần rượu.

Tên tiểu nhị “Dạ” một tiếng chạy đi.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn khách nhân trong phạm đường. Tuy hầu hết là người trong võ lâm, nhưng chàng chú ý đến ba người cùng ngồi ở bàn bên cạnh gồm một lão nhân tóc hoa râm chừng năm mươi tuổi, dáng cao gầy, da nâu bóng, mình bận hoàng y.

Bên phải lão ta là một hán tử chừng bốn hai tuổi, mặt trắng không râu, dáng đầy ngạo khí, trên bàn đặt một đôi Hồ đầu câu.

Đối diện với hai người này là một hán tử mặt đen, dáng vạm vỡ, chưa tới bốn mươi tuổi, bên cạnh để một cây côn bằng đồng to bằng miệng bát dựa lên bàn.

Trước mặt ba người ngổn ngang bát đĩa, hiển nhiên họ đã ngồi khá lâu.

Chỉ nghe bạch diện hán tử lên tiếng:

- Tần nhị ca nghĩ gì thế?

Hoàng y lão nhân đáp:

- Lão tam, nghĩ cho cùng, ta thấy đại ca đã không lầm.

Bạch diện hán tử nói:

- Tiểu đệ lại không cho là thế. Phi Bằng bang chúng ta từ khi sáng lập tới nay bỏ ra biết bao tâm huyết, chẳng lẽ bây giờ đem cơ nghiệp dâng cho một tiểu tử chưa có danh tiếng gì, lại còn cúi đầu làm theo mệnh lệnh hần?

Hoàng y lão nhân đáp:

- Lão tam, đại ca đã giải thích rõ ràng. Chúng ta phụng di mệnh của ba vị Phật gia sáng lập bang, mục đích là để tạo phúc cho võ lâm. Ngay cả ba vị lão nhân gia cũng vì thiếu niên đó mà tuấn tiết, chẳng lẽ người còn chưa hiểu ra thiếu niên đó trọng yếu thế nào đối với việc an nguy của toàn võ lâm?

Bạch diện hán tử vẫn không phục:

- Tiểu đệ hoàn toàn không tin một tên hậu bối chưa ráo máu đầu lại có bản lĩnh thông huyền nhập hóa. Nếu tiểu đệ có quyền, bảo hai tay dâng Phi Bằng ban cho hần, tiểu đệ sẽ dứt khoát trả lời một câu: không bao giờ! Trừ khi...

Hoàng y lão nhân trầm giọng hỏi:

- Trừ khi thế nào?

Bạch diện hán tử chỉ lên binh khí trước mặt đáp:

- Trừ khi hần thắng được đôi Hồ đầu câu này.

Hắc diện hán tử tiếp lời:

- Và cây đồng côn đây nữa.

Hoàng y lão nhân nói:

- Lão tam, luận về võ công cũng như kinh nghiệm, chúng ta đều còn thua kém đại ca. Thế mà đại ca vẫn thán phục thiếu niên kia, chứng tỏ vị đó không phải tầm thường. Huống chi mục đích chúng ta sáng lập bang làm gì như ta vừa nói, sao chỉ vì tranh một chút khẩu khí mà làm hỏng đại sự?

Bạch diện hán tử vẫn tỏ ra kiên quyết:

- Nhị ca, người tranh một khẩu khí, Phật tranh một bó hương. Nói thế nào tiểu đệ cũng không phục đâu!

Hoàng y lão nhân vừa định nói nữa thì chợt nghe bên ngoài phạn đường vang lên tiếng nói sang sảng:

- Nguyễn lão nhi! Ngay cả đôi âm dương phán quan của ngươi còn đấu không lại hẳn thì lão ăn mày ta cùng đành chịu thôi!

Một giọng già nua khác đáp lời:

- Tuyệt Cái! Nếu hợp lực hai chúng ta, có thể chưa đủ sức thắng được hẳn nhưng cũng không đến nỗi lạc bại đâu!

Cửa phòng mở ra, trước cửa xuất hiện ba người, đầu tiên là một lão hóa tử cao lớn, râu tóc bạc trắng rối bù, tiếp theo là một bạch phát lão nhân khác da mặt vàng bủng như người mắc bệnh kinh niên, gầy khô như que củi tay cầm một đôi Phán quan bút đen bóng.

Chẳng nói cũng đoán ra lão hóa tử là Tuyệt Cái, còn lão nhân da mặt vàng bủng, theo cách xưng hô của Tuyệt Cái, Hàn Tùng Linh đoán rằng đó là Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân.

Lão này đưa mắt nhìn khắp phạn đường rồi dừng lại trên người một khách nhân ngồi riêng ở bàn gần cửa.

Bấy giờ Hàn Tùng Linh mới để ý đến vị khách này, thấy đó là một lão hòa thượng mặt mũi trắng trẻo nhưng tướng mạo rất độc ác.

Tuyệt Cái nói:

- Nguyễn lão nhi! Ta đã nói mình chỉ là người, làm sao mà đấu với thần thánh nổi?

Nói xong bước vào ngồi ở bàn đối diện với lão hòa thượng.

Tên tiểu nhị vừa thấy Tuyệt Cái lập tức bung tới một mâm rượu thịt.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân tới ngồi bên lão hóa tử nói:

- Tuyệt Cái, chẳng lẽ ngươi sợ bọn Phật giả kia đến thế?

Nghe đến tiếng “Phật giả”, Hàn Tùng Linh lập tức rúng động.

Tuyệt Cái đáp:

- Nguyễn lão nhi! Cho dù là Phật giả nhưng đã ngồi được lên Phật Đài, đủ thấy bản lĩnh so với chân Phật còn đáng sợ hơn, nếu không vì sao chân Phật nhường cho chúng? Người cứ nghĩ mà xem, nếu ta có bản lĩnh thắng được chúng

thì làm sao phải đi ăn mày?

Lão hòa thượng ngồi một mình chợt đắc ý cười vang nói:

- Hô hô hô! Lão hóa tử nói năng tuy có phần bất kính nhưng lại thật tình. Nguyễn lão nhi! Nghe ta nói đây! Phóng mắt nhìn vào thiên hạ vô lâm, ai dám kháng cự với Tam Phật Đài? Hãy nghe lời Âm mỗ khuyên, từ bỏ ý niệm ngông cuồng đó đi! Hãy chấp nhận cuộc hôn nhân đó, đối với người chẳng hề mất danh giá, cũng không thiệt gì cho nha đầu kia. Hơn nữa nó chẳng phải là nhi nữ thân sinh của người.

Âm Dương Phán Nguyễn Thế Nhân quát lên:

- Âm Hàn Sơn! Người câm miệng đi. Nếu không vì các người bắt giữ con tin thì ta dùng đôi Phán quan bút này đánh vỡ miệng người rồi!

Nghe ba tiếng “Âm Hàn Sơn”, Hàn Tùng Linh nghĩ thầm:

- Không ngờ lão hòa thượng đó là Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn, đứng hàng thứ ba trong Tam Đại Hộ Pháp của Tam Phật Đài. Không biết chúng bắt vị nào làm con tin?

Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu xong nói:

- Nguyễn lão nhi! Đừng tưởng dùng đôi Âm Dương Phán mà hù dọa được ai. Phật gia nếu không mười phần cầm chắc thì đâu có để cho Tuyệt Cái tự do ra ngoài tìm trợ thủ? Nguyễn Thế Nhân! Theo ta thấy thì các người hãy mau chóng hạ đài đi! Nếu không, chờ đến khi nước đến chân thì khéo rơi gãy cổ đấy!

Tuyệt Cái chen lời:

- Âm lão nhi! Cũng có thể người cầm chắc. Nhưng lão hóa tử ta khuyên người một câu là chớ đắc ý vội. Đi đêm nhiều rồi cũng có lúc gặp ma thôi, nên cẩn thận một chút!

Âm Hàn Sơn cười hắc hắc nói:

- Nhưng Phật gia chưa từng gặp.

- Vậy thì người sẽ gặp ngay đấy!

Âm Hàn Sơn nhíu mày hỏi:

- Là người ư?

Tuyệt Cái đáp:

- Không phải ta. Nếu người dám gọi to ba lần: “Ai dám trợ giúp Nguyễn lão nhi”, ta dám chắc người sẽ gặp!

Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn quét mắt nhìn khắp phạm đường rồi cười hắc hắc nói:

- Lão hóa tử! Chẳng những ba lần mà Phật gia còn gọi ba trăm lần cho người xem...

Rồi la toáng lên:

- Ai dám trợ giúp Nguyễn lão nhi thì tới đây!

Hắn vừa gọi xong một lần thì chợt có người lên tiếng:

- Ta!

Thanh âm không lớn nhưng rất lạnh lùng và âm vang, dội vào tai từng người nghe rất rõ.

Trong phạm đường toàn là người trong võ lâm, ai cũng biết sau lưng Bạch Diện Ma Chưởng Âm Hàn Sơn là thế lực đáng sợ thế nào, vì thế nghe giọng nói lạnh lùng kia vừa phát ra, tất cả đều kinh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía giọng nói phát ra.

- o O o -